

ap[er]t[ur]a [de] [ca]ps[ul]a

7; defecte. |

~~ed [ca]ps[ul]a [de] [ca]ps[ul]a~~

encoucar-se v. pron. ap[er]t[ur]a
ma concava

enconegar

encongidament adv. D'una manera
encopida, amb encoupiement.

encoupiement m. Accis' defecte
 d'encoupir o d'encoupir-se 7 Qualitat
 d'encoupit.

encoupir-se v. pron. per-se més
petit contraient-se. Ap[er]ta roba,
rentant-la s'ha encoupit. Anomen tota
encoupida amb apell rentat de sa
germana. Que tens ped, que ves tut